

Samfølelse og Stammeslægtsskab glæder, hvor man saa finder den — at se i hvilken Grad vi og Norge har fulgtes ad paa dette Omraade. Ikke saa underligt, at vi gjorde det i de 400 Aar, vi var ét Land — om man saa tør sige — i alt Fald med den samme Lovgiver. Men interessant er det at se, at vor Lovgivning med Hensyn til Kvindernes Stilling ikke blot frembyder saa mange Lighedspunkter i Oldtiden og Middelalderen, før „Unionen“, men ogsaa efter Adskillelsen i 1814 er vedblevet at følges ad indtil den nyeste Tid, da vor Lovgivning paa dette som paa saa mange andre Omraader er forsumpet i „Reaktionens“ Dødvande, medens den norske Lovgivning — i nær Sammenhæng med Venstres Sejr i 1884 — har taget en Fart i Fremskridtet, som vi ganske vist maa misunde dem, men paa den anden Side ogsaa glæde os over, saa sandt som det, netop paa Grund af vort urgamle Følgeskab, har sin store Betydning for os under Forsøgene paa at „naa frem“, stadig at kunne henvise til den norske Lovgivning.

Som Punkter, hvor Norge saaledes, ifølge de her givne Oplysninger, er kommet forud for os, skal jeg fremhæve følgende:

1. Alle Kvinder — ogsaa de gifte, jfr. Lov 29. Juni 1888 — bliver fuldmyndige ligesom Mænd med deres fyldte 21 Aar (Lov 27. Marts 1869).

2. „Den Mand, der unddrager sig for at yde en af ham udenfor Ægteskab besvangret Kvinde fornøden Bistand, straffes med Bøder, Fængsel eller Strafarbejde, hvis han derved bevirker, at hun begaar nogen strafbar Handling, rettet mod Fosterets eller Barnets Liv. Hvis han uagtet vidende om, at hun har saadan Hensigt, ikke søger Gerningen forebygget, straffes han med Fængsel og Strafarbejde indtil 3 Aar; under samme Forudsætning kan i Tilfælde af Barnets Død Straffen gaa op til 6 Aar.“ (Lov 18. Juni 1892).

3. Tillæg til Straffeloven af 28. Juni 1890 bestemmer: „Hvo, som uden gyldig Grund vægrer sig ved at indgaa Ægteskab med en Kvinde, der efter hans fyldte 21 Aar under vitterlig Forlovelse eller i Tillid til givet Ægteskabslofte af ham har ladet sig besvangre, straffes med Fængsel eller Bøder.“

4. Ifølge én Lov af 1892 skal det Bidrag, som Faderen til et udenfor Ægteskab født Barn skal udrede til Barnets Underhold, afpasses „efter hans egne og Moderens økonomiske Vilkaar.“

5. Loven af 29. Juni 1888 har bl. a. truffet følgende Bestemmelser om Formueforholdet mellem Ægtefæller:

Ægtefællerne kan gennem Ægtepagt saavel før som efter Ægteskabets Indgaaelse ordne sit indbyrdes Formuesforhold paa den Maade, Parterne finder tjenligst.

Fællesboet bestyres af Manden alene. Dog maa han ikke uden Hustruens Samtykke bortskænke mere end en Tiendedel